

Hr. Duetoft gjorde ret meget ud af at fortælle, hvad det var for lande, der rent faktisk sendte tropper til Albanien på nuværende tidspunkt, og at Danmark aldrig nogen sinde har samarbejdet med dem før, og at det derfor kan give store vanskeligheder. Derfor vægter vi faktisk Danmarks indsats så højt, og vi respekterer Danmarks indsats så højt, at vi tror, man får mere ud af det på en anden måde, nemlig den humanitære.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg synes, det var en god tale, hr. Duetoft holdt. Og jeg tror næsten, jeg havde været enig, hvis hr. Duetoft havde holdt den i juni sidste år på det tidspunkt, da Berisha havde gennemført sin valgsvindl og sendt sine stormtropper ud at banke ældre distingverede politikere i 60-årsalderen fra Demokratisk Alliance, og hvad de ellers hed, ned på Skanderbegpladsen i Tiranans centrum. Hvis hr. Duetoft på det tidspunkt havde holdt den tale, havde det været flot. Hr. Duetoft ville have sagt: Nu kan det være nok, nu skal der gribes ind, nu skal der gøres noget.

Problemet var, at hr. Duetoft ikke holdt den tale, og hvad der var endnu værre, der var heller ingen andre, der holdt den tale. I hvert fald ikke nogen andre, der havde betydning. De lod stå til, og de folk, der dengang lod stå til, kommer så nu og siger, det er så vigtigt, at vi blander os lige på vores måde, og folk, der ikke vil det, vil i øvrigt overhovedet ingenting.

Det synes jeg ikke er fair. Jeg synes, hr. Duetoft skal erkende, at en af grundene til, at vi står i det her problem, er, at en lang række regeringer lod stå til på det tidspunkt, hvor det var nødvendigt at gøre en indsats. Og jeg er enig i, at det svarer fuldstændig til eksemplet fra Bosnien.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil godt starte bagfra med hr. Søren Søndergaard og sige, at jeg gerne vil bekræfte, at en af Europas svøber efter Murens fald har været, at det europæiske system endnu ikke har lært at reagere hurtigt nok og kraftigt nok på den slags situationer. Det vil jeg godt sige ærligt. Man har åbenbart haft så hurtig en omstilling fra Murens fald og den kolde krig til nu, at det har været svært at vænne sig til at skulle stå over for en ny slags konflikt og vide, hvordan man nu skulle tage fat i det.

Jeg har også en opfattelse af, hvad der skete omkring Eksjugoslavien, anerkendelsen af de nye stater uden at have sikkerhed for noget som helst osv., så jeg har bestemt ikke været ukritisk over for de ting. Derfor jeg tror nok, at vi kunne blive meget enige om den analyse, at der er et og andet at lære i denne sammenhæng, men det ændrer jo ikke noget ved den situation, vi står i i dag.

Jeg vil bare sige til fru Annette Just, som måske skulle læse min tale, når den kommer på tryk, at det, jeg sagde om menneskesynet, var, at jeg mener, at for os med det menneskesyn, vi har, er det et ansvar at være aktive deltagere i forsøget på at skabe ordnede forhold og gode forhold for mennesker andre steder i Europa. Jeg kan ikke forestille mig, at det ikke vil koste noget i hovedet på alle danskere, hvis vi aften efter aften ser den ene katastrofehistorie efter den anden i en tv-avis og så trækker på skulderen og siger: Åh, herregud, det behøver vi ikke gøre noget ved, for det ligger længere væk end lige vores grænser.

Derfor opfatter jeg dette som endnu en bekræftelse på – og det brugte jeg også ganske megen tid på i slutningen af min tale – at den måde, vi tænker på i Danmark, må føre til en aktiv international indsats, og den internationale indsats kan også i nogle situationer udtrykkes i form af noget militær.

Jeg troede ikke, at fru Annette Just var en af dem, der rendte skrigende væk, når man sagde militær. Sådan har jeg aldrig opfattet det tidligere, men det kan naturligvis være en ny linje i det parti. Men jeg opfatter det bestemt som en af måderne, vi kan reagere på, men vi skal naturligvis også reagere på den humanitære måde. Det er det, jeg mener med menneskesynet. Jeg tror, det vil være en høj pris at betale at være ligeglad med, hvad der sker andre steder.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg mener ikke, at man kan sige, man er ligeglad med, hvad der sker andre steder, fordi man siger nej til at sende 65 danske soldater til Albanien. Jeg mener ikke, de ting har noget som helst med hinanden at gøre, og jeg vil godt sige, at Dansk Folkeparti også mener, at der skal hjælpes økonomisk, humanitært, hvor vi kan. Det er jo ikke det, vi diskuterer i dag. I dag diskuterer vi, om vi sender 65 danske soldater til Albanien.

Det er, som det har været omtalt før, et morads, en situation, som vi overhovedet ikke har tjek på, hvor vi kommer ned og siger: Hvor-